

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4222203183
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4222203183.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Lenky Konštiakovej, v právnej veci žalobcu: GARANT INVESTING, s.r.o., so sídlom Komárno, Mesačná 529/26, IČO: 36 533 106, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Tomášiková 48, IČO: 00 151 653, právne zastúpený: AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/77/2022-1089 zo dňa 28. októbra 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/77/2022-1124 zo dňa 5. marca 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

odôvodnenie:

1. V záhlaví označeným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 47 ods. 1 a ods. 2, § 48 ods. 1, 2, § 49, § 52 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 111, § 151a, § 151b ods. 1, § 151e ods. 2, § 151h ods. 1 až 3, § 151j ods. 1 a 2, § 497 Občianskeho zákonníka, § 22, § 28 ods. 1, 6, § 31 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len katastrálny zákon).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou v znení jej zmeny (pripustenej uznesením zo dňa 09.11.2022) domáhal určenia, že nehnuteľnosti v k.ú. A., obec A., okres Komárno zapísané na LV č. XXXX a to: byt č. X na X. poschodí obytného domu so súpisným číslom XXXX, B. C. D. E. A., vchod č. X, obytný dom postavený na parcele reg. „C“ KN č. 5884, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 5763/163039 a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela reg. „C“ KN č. 5884 - zastavané plochy a nádvorja o výmere 510 m² vo veľkosti 5763/163039 (pozn. súdu - ďalej len predmetné nehnuteľnosti), vo výlučnom vlastníctve žalobcu nie sú zaťažené záložným právom zriadeným Záložnou zmluvou zo dňa 22.10.2012, ktorej vklad bol do katastra nehnuteľností povolený dňa 11.03.2020. Svoj nárok odôvodnil tým, že sa stal vlastníkom nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 05.11.2018 s pôvodnými vlastníckmi nehnuteľnosťami ako predávajúcimi (pozn. súdu ďalej aj ako predávajúci alebo dlžníci). Vklad vlastníckeho práva bol v prospech žalobcu do katastra nehnuteľností povolený dňa 11.03.2020. Predávajúci dňa 22.10.2012 uzatvorili so žalovaným Zmluvu o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom návrh na zápis záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam bol podaný dňa 22.10.2012 pod č. V- 3952/12. Vkladové konanie č. V-3952/12 bolo dňa 04.01.2013 zastavené. Žalovaný novým podaním pod č. V-875/2017 zo dňa 06.03.2017 opätovne podal návrh na vklad záložného práva

k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý bol povolený dňa 11.03.2020. Žalobca tvrdí, že nadobudol predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere, že nie sú zaťažené záložným právom žalovaného. Tvrdil, že žalovaný odo dňa 04.01.2013 až do 06.03.2017 nevykonal svoje právo v primeranej /premlčacej/ dobe, ktoré by smerovalo k zápisu/vkladu záložného práva a za začiatok premlčacej doby možno považovať deň 11.01.2013, keď žalovaný prevzal rozhodnutie o zastavení konania o návrhu na vklad záložného práva č. k: V-3952/2012 zo dňa 22.10.2012 a koniec premlčacej doby nastal dňa 10.01.2016. Žalobca ďalej tvrdil, že následný návrh na vklad záložného práva v prospech žalovaného zo dňa 06.03.2017 pod č. V -875/2017, ktorý vklad bol povolený dňa 11.03.2020, bol nezákonný, keďže bol premlčaný. Namietal ďalej premlčanie samotného záložného práva a premlčanie práva záložného veriteľa na výkon záložného práva formou predaja predmetných nehnuteľností na dobrovoľnej dražbe. Uviedol, že žalovanému nič nebránilo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky zabezpečenej záložným právom (pozn. súdu - ďalej len pohľadávky) k predmetným nehnuteľnostiam ku dňu 20.04.2017 a súčasne mu nič nebránilo zahájiť výkon záložného práva dňa 20.04.2017. Skutočnosť, že záložné právo žalovaného, nebolo od 11.01.2013 do 11.03.2020 zapísané v katastri nehnuteľností, spôsobil žalovaný svojou nečinnosťou a neopatrnosťou. Žalovaný zmeškal právo včas vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky do 20.04.2017 a včas nezahájil výkon záložného práva odo dňa 20.4.2017 a tak sa jeho právo v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka premlčalo, keďže premlčacia doba začala plynúť najneskôr odo dňa 20.04.2017 bez ohľadu na to, či bolo alebo nebolo záložné právo v prospech žalovaného zapísané na LV č. XXXX. Namietal ďalej, že vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.03.2019 je neplatné s poukazom na § 565 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný 3 x vyzýval predávajúcich, naposledy dňa 03.04.2017 pod hrozbou zosplatnenia celého zostatku úveru a prístúpenia k realizácii záložného práva a to najneskôr do 15 dní od doručenia. Povinnosťou žalovaného bolo teda vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru voči predávajúcim, ktorá mala nastať najneskôr približne ku 17.05.2017, čiže premlčacia doba záložného veriteľa na výkon záložného práva formou predaja na dobrovoľnej dražbe začala plynúť 17.05.2017 a uplynula dňa 17.05.2020. Vzniesol preto námietku premlčania záložného práva. Ďalej uviedol, že ak aj žalovaný zahájil výkon záložného práva na základe vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti zostatku úveru ku dňu 05.03.2019, aj v tomto prípade začala plynúť premlčacia doba na začatie výkonu záložného práva dňom 06.03.2019 a právo žalovaného na uplatnenie výkonu dobrovoľnej dražby bolo premlčané najneskôr dňa 06.03.2022. Tvrdil, že skutočnosť, že žalovaný si uplatnil medzičasom svoje finančné nároky voči predávajúcim na Okresnom súde v Komárne nemá a nemôže mať vplyv na premlčanie záložného práva.

1.2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a zastal názor, že výpisom z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. A. je osvedčená existencia jeho záložného práva. Platí právna domnienka, že údaje, resp. skutočnosti zapísané v katastri nehnuteľnosti sú hodnoverné a každý (vrátane súdu) je povinný sa nimi ako hodnovernými riadiť. Žalobca neuviedol jediný zákonný dôvod, prečo by záložné právo nemalo existovať, alebo by mal byť výkon záložného práva premlčaný, keďže ide o záložné právo, ktoré vzniklo v marci 2020. Zo záložnej zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená medzi žalovaným ako záložným veriteľom a záložcami, ktorými boli F. C. a G. C., obaja bytom C. XXXX/X, XXX XX A. (pozn. súdu ďalej aj ako predávajúci alebo dlžníci) a že zabezpečovanou pohľadávkou žalovaného (a to aj v prípade premlčania) sa rozumie pohľadávka, ktorá vznikla zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029047868 zo dňa 06.06.2012 (pozn. súdu ďalej ako zmluva o úvere) v znení jej neskorších zmien a dodatkov uzatvorenej medzi žalovaným a dlžníkmi, na základe ktorej žalovaný poskytol dlžníkom úver s istinou 28.000,- eur s príslušenstvom. Žalovaný sa žalobou podanou dňa 18.03.2021 domáhal, aby súd zaviazal dlžníkov na zaplatenie sumy 28.000,- eura s príslušenstvom. Dňa 31.05.2022 Okresný súd Komárno rozsudkom sp. zn. 13Csp/36/2021 žalobe vyhovel v 95% časti tak, že zaviazal dlžníkov na zaplatenie sumy 46.823,14 eura s príslušenstvom, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.07.2022 a stal sa vykonateľným dňa 31.07.2022. Z uvedeného vyplýva, že zabezpečovaná pohľadávka bola judikovaná súdnym rozhodnutím a nie je tak pochyb, že existuje, preto tvrdí, že je vylúčené, aby mohlo byť záložné právo premlčané, keď je tu judikovaná zabezpečovaná pohľadávka s premlčacou dobou 10 rokov a nárok tak nemôže byť vôbec osvedčený. Ďalej uviedol, že listiny sa vkladajú (zapisujú) v poradí v akom boli katastru doručené a teda vlastnícke právo žalobcu na základe vkladu V-5153/18 vzniklo dňa 11.03.2020, pričom záložné právo žalovaného vzniklo na základe úkonu - povolenia vkladu z 11.03.2020 ale skôr, lebo išlo o konanie pod V-875/2017. Na základe uvedeného preto žiadal žalobu ako celok zamietnuť a uplatniť si nárok na náhradu trov konania.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania súd ustálil, že F. C. a G. C., pôvodní vlastníci predmetných nehnuteľností dňa 06.06.2012 uzatvorili so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX,

na základe ktorej im žalovaný poskytol úver na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľností vo výške 28.000 eura s úrokovou sadzbou 6,19% ročne. Pohľadávka žalovaného bola zabezpečená Zmluvou o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam zo dňa 22.10.2012. K úhrade pohľadávky zo zmluvy o úvere zo strany dlžníkov nedošlo, preto žalovaný vyhlásil ku dňu 05.03.2019 mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ktorú skutočnosť oznámil dlžníkom podaním zo dňa 06.03.2019, v ktorom dlžníkov vyzval na úhradu splatnej pohľadávky. Žalovaný si svoju pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 06.06.2012 voči dlžníkom uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 18.03.2021, pričom súd rozsudkom sp. zn. 13Csp/36/2021 zo dňa 31.05.2022 rozhodol, že dlžníci sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému sumu 46.823,14 eura s príslušenstvom do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.07.2022 a vykonateľnosť dňa 31.07.2022. Žalovaný ešte pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podaním zo dňa 20.02.2017, doručeným Okresnému úradu Komárno, katastrálnemu odboru dňa 06.03.2017, požiadal o vklad (zápis) záložného práva (vyplývajúceho zo Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 22.10.2012) k predmetným nehnuteľnostiam. Vkladové konanie dostalo označenie V-875/2017 a záložné právo žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam bolo zapísané dňa 11.03.2020. Žalobca na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2018 nadobudol od F. C. a G. C. predmetné nehnuteľnosti za kúpnu cenu 22.000,- eur. Vlastnícke právo žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam bolo zapísané na základe vkladového konania č. V-5153/18 dňa 11.03.2020. F. C., a G. C. listom zo dňa 24.10.2019 a 02.03.2020 adresovaným žalovanému odstúpili od Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 06.06.2012 a Zmluvy o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam zo dňa 22.10.2012 z dôvodu, že zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená v rozpore so zásadami na ochranu spotrebiteľa a zmluva o zriadení záložného práva je premlčaná. Žalovaný žalobcovi podaním zo dňa 23.06.2022 oznámil začatie výkonu záložného práva predajom predmetných nehnuteľností na dobrovoľnej dražbe.

1.4. Súd mal za to, že účinnosť zmluvy znamená, že zmluva začala spôsobovať chcené právne následky. Účinnosť zmluvy v zásade znamená právny moment, od kedy sú účastníci zmluvou viazaní tým spôsobom, že sa môžu relevantne domáhať plnení z nej vyplývajúcich. Vo všeobecnosti má účinnosť zmluvy obligačný charakter daný vôľou zmluvných strán, ak právny predpis neustanovuje inak. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/184/2005 zo dňa 28.02.2006, resp. sp. zn. 2Cdo/124/2003, podľa ktorých, účinnosť zmluvy nastáva súčasne so vznikom platnej zmluvy, pravda pokiaľ zákon (§ 47 Občianskeho zákonníka) alebo dohoda strán neustanovujú inak. Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci. Účinky vkladu podľa ustanovenia § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t. j. vo vecnoprávných následkoch, a nie v obligačných následkoch (v účinnosti) zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že obligačné účinky zmluvy, týkajúce sa zriadenia záložného práva k veci zapisovanej do katastra nehnuteľnosti, trvajú len do doby, než sú nahradené účinkami vecnoprávnymi. Obligačné účinky záložnej zmluvy v dôsledku vkladu zanikli, pretože boli nahradené účinkami vecnoprávnymi (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Sžo/229/2010).

1.5. Súd ďalej uviedol, že platné právo nepozná prípad, v ktorom by bolo potrebné k súkromnoprávnej zmluve, akou je predmetná záložná zmluva, rozhodnutie príslušného orgánu na to, aby zmluva nadobudla účinnosť, t. j. aby sa účastníci takej zmluvy mohli domáhať plnenia zo zmluvy. Obligačno-právne účinky takýchto zmlúv nastávajú na základe prejavu vôle účastníkov, a nastali podpísaním záložnej zmluvy, ktorá účinná momentom jej podpisu. Iba vecno-právne účinky (vznik záložného práva) nastanú až právoplatnosťou rozhodnutia o povolení vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžr/1/2019 zo dňa 29.05.2019). Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom spore nenastal prípad podľa § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy by z dôvodu nepodania návrhu na zápis záložného práva do katastra nehnuteľností strany sporu od zmluvy o zriadení záložného práva odstúpili, keďže účinnosť (obligačno-právne účinky) záložnej zmluvy k predmetným nehnuteľnostiam nastali jej podpisom dňa 22.10.2012. Ďalej je potrebné dodať, že návrh na vklad je verejnoprávnym úkonom, ktorý nesmeruje k vzniku, zmene, zániku žiadnych práv - k vzniku, zmene, zániku žiadnych práv smeruje súkromnoprávny úkon, ktorý sa k návrhu prikladá (kúpna zmluva, záložná zmluva, atď...). Návrh na vklad je len návrhom na začatie administratívneho konania. Ani katastrálny zákon a ani vykonávacía vyhláška ku katastrálnemu zákonu č. 461/2009 Z. z. (v znení účinnom v rozhodnom období) neupravuje povinnosť správneho orgánu skúmať, či bol

návrh na vklad podaný v lehote troch rokov od uzavretia zmluvy. Z uvedeného preto vyplýva, že nemohlo dôjsť k premlčaniu práva žalovaného na zápis (obligačnoprávne účinného) záložného práva do katastra nehnuteľností, keďže záložné právo žalovaného v obligačnoprávnej rovine k predmetným nehnuteľnostiam existovalo na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 22.10.2012, nemohlo byť ani premlčané (keďže záložná zmluva je zo svojej podstaty akcesorickým záväzkom a môže existovať výlučne s existenciou hlavného záväzku, vo vzťahu ku ktorému má zabezpečovaciu a uhradzovaciu funkciu) a ani nezaniklo (v zmysle § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného má preto súd za to, že nemohlo dôjsť k premlčaniu práva žalovaného na zápis záložného práva do katastra nehnuteľností.

1.6. Žalobca namietal, že žalovaný viacerými výzvami, naposledy dňa 03.04.2017 vyzýval dlžníkov - manželov C. na zaplatenie pohľadávky a to pod hrozbou zosplatnenia celého zostatku úveru a pristúpenia k realizácii záložného práva a to najneskôr do 15 dní od doručenia a bolo jeho povinnosťou vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru voči dlžníkom, ktorá mala nastať najneskôr približne ku 17.05.2017, čiže premlčacie právo záložného veriteľa na výkon záložného práva formou predaja na dobrovoľnej dražbe začalo plynúť 17.05.2017 a premlčalo sa najneskôr dňa 17.05.2020. Súd poukázal na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z obsahu zákona však nevyplýva, že by bolo povinnosťou žalovaného vyhlásovať mimoriadnu splatnosť úveru, zákon hovorí o možnosti a nie povinnosti. Okrem toho, pohľadávka žalovaného voči dlžníkom vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 5029047868 bola judikovaná rozhodnutím Okresného súdu Komárno č. k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022, v ktorom konaní súd posudzoval aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo zmluvy o úvere č. 5029047868, pričom súd v tomto právoplatnom rozhodnutí konštatoval, že podaním zo dňa 06.03.2019 bola vyhlásená pohľadávka zo zmluvy o úvere č. 5029047868 za predčasne splatnú k 05.03.2019 a dlžníci boli vyzvaní k úhrade dlžnej sumy vo výške 34.462,70 eur do 15 dní. Z uvedeného dôvodu sú preto akékoľvek teórie žalobcu o povinnosti žalovaného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5029047868 nedôvodné, keďže Okresný súd Komárno v konaní sp. zn. 13Csp/36/2021 sa mimoriadnou splatnosťou daného úveru zaoberal, preskúmal vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a dospel k právoplatnému záveru, že pohľadávka zo zmluvy o úvere č. 5029047868 bola za predčasne splatnú vyhlásená k 05.03.2019.

1.7. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný zahájil výkon záložného práva na základe vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti zostatku úveru ku dňu 05.03.2019, a premlčacia doba na začatie výkonu záložného práva začala plynúť dňom 06.03.2019 a právo žalovaného na uplatnenie výkonu dobrovoľnej dražby bolo premlčané najneskôr dňa 06.03.2022, preto vzniesol námietku premlčania záložného práva., resp. námietku premlčania práva veriteľa na výkon dobrovoľnej dražby predajom predmetných nehnuteľností. Súd zistil, že vo veci dlžníkov (manželov Szúcsových) sa žalovaný žalobou podanou Okresnému súdu Komárno dňa 18.03.2021 domáhal, aby boli zaviazaní na zaplatenie sumy 28.000 eura s príslušenstvom, ktorá pohľadávka mala vzniknúť zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5029047868 zo dňa 06.06.2012. Dňa 31.05.2022 vydal Okresný súd Komárno rozsudok č. k. 13Csp/36/2021-311, ktorým žalobe vyhovel; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.07.2022 a vykonateľnosť dňa 31.07.2022. Dňa 28.06.2022 doručil žalovaný žalobcovi oznámenie (pod č. 0292/105575/2022) o začatí výkonu záložného práva zo dňa 23.06.2022 podľa § 151l ods. 1 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je podľa § 101 Občianskeho zákonníka trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Ak veriteľ (v tomto prípade žalovaný) podľa § 112 Občianskeho zákonníka v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. V danom prípade pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5029047868 bola za predčasne splatnú vyhlásená ku dňu 05.03.2019. Žalovaný sa na súde žalobou podanou dňa 18.03.2021 domáhal svojej pohľadávky voči dlžníkom práve z tejto zmluvy. Plynutie premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňa 06.03.2019, sa prerušilo dňa 18.03.2021, t. j. trojročná premlčacia doba neuplynula a dňom 01.08.2022 začala plynúť nová, 10 ročná premlčacia doba na uplatnenie práva, keďže podľa § 110 ods. 1 práva veta Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa,

keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Z uvedeného preto vyplýva, že nárok žalovaného bol priznaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu (rozsudok Okresného súdu Komárno rozsudok č. k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022) a preto záložné právo žalovaného (ktoré sa podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepremilčí skôr, než zabezpečená pohľadávka) a ani samotný výkon záložného práva žalovaným, nie sú premlčané.

1.8. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný si môže svoju pohľadávku judikovanú rozhodnutím č. k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022 uplatňovať priamo voči manželom C. a záložné právo na žalobcu neprešlo, keďže bol dobromyseľný v tom, že nadobúda nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom. Súd mal za preukázané, že zmluva o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam zabezpečovala práve pohľadávku žalovaného judikovanú rozhodnutím č. k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022, t. j. pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Ďalej uviedol, že pri prevode, resp. prechode zálohu na nadobúdateľa sa celkom zreteľne prejavujú vecnoprávne účinky tohto súkromnoprávneho inštitútu - záložného práva. Ten, kto na základe prevodu alebo prechodu nadobudne záloh, prevezme zásadne aj povinnosti vyplývajúce zo záložného práva, t. j. povinnosť záložcu strpieť, aby záložný veriteľ dosiahol uspokojenie zo zálohu v prípade, keď jeho zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená obligáčnym dlžníkom. V takomto prípade nadobúdateľ zálohu zodpovedá záložnému veriteľovi za jeho zabezpečenú pohľadávku zálohom, ktorý nadobudol od predchádzajúceho záložcu. Pôvodný obligáčny dlžník sa tým však ešte nezbaví svojho záväzku (dlhu) voči veriteľovi. Obligáčny dlžník aj naďalej zodpovedá veriteľovi, ale popri ňom - obligáčnom dlžníkovi, zodpovedá veriteľovi aj nadobúdateľ zálohu. Záložné právo nepôsobí voči nadobúdateľovi zálohu vtedy, ak zmluva o zriadení záložného práva určuje, že záložca môže záloh, resp. jeho časť previesť bez zaťaženia záložným právom; čo nie je daný prípad, ďalej ak záložca previedol záloh v bežnom obchodnom styku v rámci predmetu podnikania, čo nie je tento prípad, alebo ak nadobúdateľ zálohu bol v čase prevodu alebo prechodu zálohu dobromyseľný, a to pri vynaložení náležitej starostlivosti, že nadobúda záloh nezaťažený záložným právom. V danom prípade žalobca sám predložil kúpnu zmluvu zo dňa 05.11.2018, na základe ktorej nadobudol predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva, pričom zo znenia kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2018 vyplýva, že na liste vlastníctva je k predmetným nehnuteľnostiam vyznačená plomba na základe V-875/2017. Žalobca sa bránil, že nevedel a nemohol predpokladať, že toto vkladové konanie sa týka záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam a keďže nebol účastníkom vkladového konania, nemal oprávnenie nahliadnuť do vkladového spisu a predpokladal, že ide o vkladové konanie zo strany bytového domu. Z verejne dostupného výpisu z obchodného registra žalobcu však vyplýva, že predmetom činnosti žalobcu je od 17.03.2000 realitná činnosť a to sprostredkovanie nákupu, predaja a prenájmu nehnuteľností, činnosti v oblasti nehnuteľností na základe honoráru alebo kontraktu, sprostredkovateľské služby spojené s predajom obytných budov vrátane pozemkov, obstarávanie služieb spojených so správou bytového, nebytového fondu a správa nehnuteľností na základe honoráru alebo kontraktu. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa zaoberá realitami, pričom tvrdenie, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy dňa 05.11.2018 predpokladal, že vkladové konanie V-875/2017 je konaním zo strany bytového domu nie je podľa názoru súdu preukázaním vynaloženia náležitej starostlivosti, že predmetné nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom. Navyiac, podľa § 28 ods. 6 katastrálneho zákona, každý má právo nahliadnuť do evidencie doručených návrhov na vklad a teda evidencia návrhov na vklad je absolútne verejne prístupná bez akéhokoľvek obmedzenia. Žalobca teda nepreukázal, že bol pri nadobudnutí zálohu (predmetných nehnuteľností) dobromyseľným nadobúdateľom a že by na žalobcu ako nadobúdateľa zálohu v zmysle § 151h ods. 3 Občianskeho zákonníka nepôsobilo záložné právo žalovaného.

1.9. K námietke žalobcu, že si žalovaný uplatnil pohľadávku voči manželom C. a zaplataenia tejto pohľadávky sa môže domáhať priamo proti manželom C. cestou exekučného konania súd uviedol, že pohľadávka, ktorá bola zabezpečená záložnou zmluvou zo dňa 22.10.2012 je zároveň pohľadávka, ktorá vznikla zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029047868 zo dňa 06.06.2012. Táto pohľadávka bola priznaná súdnym rozhodnutím č. k. 13Csp/36/2021 - 311 zo dňa 31.05.2022 a judikovanie pohľadávky nie je prekážkou výkonu záložného práva žalovaného.

1.10. Žalobca tiež namietal, že zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX možnosť zosplatnenia úveru nevyplýva a namietal, že manželia C. od Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v znení neskoršieho Dodatku odstúpili. Ako ale súd uviedol vyššie, Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/36/2021 posudzoval všetky aspekty danej Zmluvy o splátkovom úvere č. 5029047868, pričom vo veci rozhodol a uložil manželom C. povinnosť žalovanému uhradiť judikovanú pohľadávku.

Nie je preto povinnosťou súdu v tomto konaní posudzovať tvrdenia žalobcu, ktoré už boli právoplatne preskúmané v inom súdnom rozhodnutí.

1.11. Žalobca ďalej namietal, že manželia C. odstúpili od Zmluvy o zriadení záložného práva. Súd preto preskúmal, či v danom prípade došlo k odstúpeniu od Zmluvy o zriadení záložného práva. V odstúpení manželov C. od Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24.10.2019 tieto dôvody odstúpenia neuviedli. V odstúpení zo dňa 02.03.2020 ale uviedli, že zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená v rozpore so zásadami na ochranu spotrebiteľa a preto namietali neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva, ktorá mala byť navyše predložená Okresnému úradu Komárno, katastrálnemu odboru, oneskorene. Súd má za to, že zo samotnej Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 22.10.2012 možnosť dlžníkov odstúpiť od zmluvy nevyplýva a nevyplýva z nej ani to, že by si manželia C. vymienili odstúpenie od zmluvy (v zmysle § 497 Občianskeho zákonníka). Čo sa týka dôvodov platnosti či neplatnosti Zmluvy o úvere, túto súd posudzoval v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/36/2021 a vyhodnotil ju ako platnú, keďže na základe nej priznal žalovanému pohľadávku voči manželom C.. Čo sa týka oneskoreného predloženia Zmluvy o zriadení záložného práva katastru, ako súd uviedol vyššie, v súčasnosti platná vykonávacia vyhláška ku katastrálnemu zákonu č. 461/2009 Z.z. neupravuje povinnosť správneho orgánu skúmať, či bol návrh na vklad podaný v lehote troch rokov od uzavretia zmluvy a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu záložného práva vyplývajúceho z uvedenej zmluvy. Ďalej nebolo preukázané uzatvorenie Zmluvy o zriadení záložného práva v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok (podľa § 49 Občianskeho zákonníka). Ďalšie možnosti odstúpenia od zmluvy upravené v Občianskom zákonníku sa na daný prípad nevzťahujú. Na základe uvedeného preto súd dospel k záveru, že od Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 22.10.2012 nebolo nikdy zo strany dlžníkov (manželov C.) platne odstúpené a táto zmluva platí.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal odvolacie dôvody uvedené v § 355 ods. 1, § 359, § 363, § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g, h/ CSP a poukázal na porušenie čl. 2 ods. 1, 2, čl. 3 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 5, 6, 7 s odôvodnením, že spor vychádza zo spotrebiteľských zmlúv a on, aj keď ako obchodná spoločnosť, je evidentne slabšou stranou ako žalovaný, ktorý porušil svojim konaním práva záložného veriteľa. Z dôvodu nečinnosti žalovaného došlo k zápisu vkladu záložného práva k spornej nehnuteľnosti až 11.03.2020, skoro po 8 rokoch po uzatvorení zmluvy o zriadení záložného práva manželmi C. dňa 22.10.2012, čo mal súd vyhodnotiť ako pochybenia veriteľa a neposkytnúť právnu ochranu. Žalovaný nereagoval na jeho záujem uzatvoriť mimosúdny zmier dohodou so žalovaným a súd na to neprihliadol. Uviedol, že judikatúra jasne deklaruje, že subjektu, ktorý dlho otáľa s výkonom svojich práv, vrátane výkonu dražby, súd nemusí poskytnúť právnu ochranu. Prvoinštančný súd nepostupoval v súlade s § 47 ods. 2 a § 39 Občianskeho zákonníka, keď nevyhodnotil vyhodnotiť zápis záložného práva v prospech záložného veriteľa 11.03.2020 ako neplatný. Neobstojí domnienka, že s manželmi C. uzatvoril zmluvu o zriadení záložného práva 22.10.2020, ktorá by mala nekonečnú platnosť, pretože tak by silnejšia strana mala výrazne silnejšie postavenie a vznikol by hrubý nepomer zmluvných vzťahov banka verzus spotrebiteľ – záložca. Len vinou žalovaného došlo k dlhodobej neistote v právnych vzťahoch medzi ním a manželmi C. a následne medzi žalovaným a ním. V odvolaní odcitoval základné princípy Civilného sporového poriadku uvedené v čl. 1 až 8 CSP. Ďalej uviedol, že nadobudol nehnuteľnosť v dobrej miere kúpnu zmluvou 05.11.2018, podpísanou 22.11.2018, ktorej vklad bol povolený 11.03.2020 a v ten istý deň bolo do LV č. XXXX v kat. úz. A. zapísané sporné záložné právo v prospech žalovaného. V čase uzatvárania kúpnej zmluvy s manželmi C. nebolo zapísané žiadne záložné právo v prospech žalovaného, preto sa domnieval, že okrem dlžôb manželov predávajúci voči správcovi bytového domu alternatíva Komárno, o ktorých vedel a ktorý zahájil výkon záložného práva už iné podližnosti neexistujú. Svedčí o tom obsah kúpnej zmluvy, v ktorej sa zaviazal, že uhradí všetky dlžné čiastky, jednak priamo na účet dražobnej spoločnosti, trovy exekútora a zvyšok poukáže na účet predávajúcich. Počas vkladového konania pribudli v LV ďalšie exekučné príkazy, ktoré uhradil, keďže bránili zápisu vlastníckeho práva. O ďalších záväzkoch predávajúcich nemal vedomosť, z plomby pod V 875/2017 nevyplývalo, že sa týka vkladového konania žalovaných; mal za to, že sa jedná o ďalší vklad záložného práva v prospech správcu bytu. Žalovaný si výlučne sám spôsobil právnu prekážku, na základe ktorej záložné právo bolo zapísané až 11.03.2020. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie začiatku spočívania prerušenia premlčacej doby na výkon záložného práva z dôvodu podania žaloby žalovaného proti manželom C. dňa 19.03.2021 vedenej na OS Komárno pod sp. zn. 13Csp/36/2021 právoplatne skončenú rozsudkom 31.05.2022. Touto žalobou nemohlo dôjsť k prerušeniu premlčacej

doby voči nemu, pretože nebol účastníkom konania. Vytkol súdu, že nevysvetlil, aké právo si žalovaný v uvedenom konaní 13Csp/36/2021 uplatnil a voči komu na základe čoho konštatoval spočívanie prerušenia premlčacej doby. Ďalej uviedol, že uplatnenie záložného práva záložným veriteľom predajom a dobrovoľnej dražbe je samostatným právom, ktoré sa odvíja z 3 ročnej premlčacej doby, a preto dôvody spočívania premlčacej doby počas súdnej konania postrádajú logiku, nakoľko inštitút dobrovoľných dražieb bol zavedený práve preto, aby sa nemuselo čakať na rozhodnutie súdov. Pokiaľ by veriteľ najprv musel dosiahnuť právoplatnosť rozsudku, prakticky by strácal zmysel. Záložný veriteľ v tomto prípade žalovaný, mal objektívne právo toto právo, t. j. žalovateľnosť práva nastala už nasledujúci deň po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru 06.03.2019, teda mohol podať žalobu na súd na súdny predaj zálohu vzhľadom na to, že záložné právo nebolo ešte zapísané v liste vlastníctva v kat. úz. 8523, keďže tvrdí, že mal platne uzatvorenú zmluvu o zriadení záložného práva, aj keď v tom čase výlučne jeho pochybením ešte nebolo zapísané. Ak teda súd na strane 11. rozsudku tvrdí, že účinnosť zmluvy v zásade znamená právny moment, odkedy účastníci zmluvou sú viazaní tým spôsobom, že sa môžu domáhať relevantne plnení z nej vyplývajúcich a s poukazom na rozhodnutia Najvyšších súdov, podľa ktorých účinnosť zmluvy nastáva súčasne so vznikom platnej zmluvy, pokiaľ zákon - § 47 Občianskeho zákonníka alebo dohoda strán neustanovujú inak. Rovnako Najvyšší súd judikoval, že obligačné účinky zmluvy týkajúce sa zriadenia záložného práva k veci zapisovanej do katastra nehnuteľností trvajú len do dnes, sú nahradené účinkami vecno-právnych obligačných účinkov v dôsledku vkladu zanikli, boli nahradené účinkami vecno-právnymi. Napriek uvedenému trvá na tom, že vklad záložného práva záložného veriteľa dňa 11.03.2020 je neplatný z dôvodov opakovaného podávania návrhov na vklad, ktoré konania boli zastavené pre nekompletnosť podania zo strany záložného veriteľa. Žalovaný zahájil výkon záložného práva 23.06.2022, avšak je názoru, že nakoľko premlčacia doba uplynula 06.03.2022, toto právo bolo už v tom čase premlčané, a preto vzniesol námietku premlčania práva na výkon záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe. Toto jeho právo i pri zohľadnení začiatku premlčacej doby 12.03.2020, keď premlčacia doba na výkon záložného práva uplynula 23.06.2023 a teda žalovaný už nikdy v budúcnosti nebude môcť uplatniť speňazenie zálohu na dobrovoľnej dražbe pre premlčanie takéhoto nároku. Súd zamietnutím žaloby neposkytol ochranu jeho právnomu postaveniu, nezobral do úvahy a nezdôvodnil právny názor v otázke, že zamietnutím žaloby došlo k poškodeniu jeho práv, právnej neistote aj voči ďalšej osobe H. I. A., ktorý má sporné nehnuteľnosti zriadené vecné právo a to právo doživotného bývania a užívania, čo môže vyvolať ďalšie súdne spory. Zamietnutím žaloby nebola vznesená istota do neistých právnych vzťahov a nevytvorí sa pevný základ právnych vzťahov, ktorým by sa dosiahlo odvrátenie prípadných budúcich sporov. Vyjadrili pochybnosť o správnosti rozsudku OS Komárno sp. zn. 13Csp/36/2020. Touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal.

3. Žalovaný k odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nepodal.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca (po zmene žaloby) domáhal určenia, že (v žalobe špecifikované nehnuteľnosti – byt) nie sú zaťažené záložným právom argumentujúc najmä tým, že došlo k premlčaniu výkonu záložného práva. Tieto nehnuteľnosti žalobca nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2018. Pôvodní vlastníci (od ktorých žalobca nadobudol sporné nehnuteľnosti) dňa 06.06.2012 uzatvorili so žalovaným zmluvu o úvere č. 5029047868 (ďalej ako „úverová zmluva“) a dňa 22.10.2012 zmluvu o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam (ďalej ako „záložná zmluva“) s tým, že návrh na zápis záložného práva bol podaný dňa 22.10.2012 pod č. V-3952/12, na podklade ktorého však nebol vykonaný zápis záložného práva do katastra pre neodstránenie vytýkaných chýb, keď toto vkladové konanie bolo následne zastavené. Následne žalovaný podal opätovne návrh na vklad záložného práva pod č. V-875/2017 zo dňa 06.03.2017 s tým, že vklad bol povolený následne ku dňu 11.03.2020. Žalobca zastáva názor, že sporné nehnuteľnosti nadobudol bez ich zaťaženia záložným právom, pretože bol dobromyseľný ohľadom tohto, že neexistuje záložné právo k sporným nehnuteľnostiam, keď toto nebolo zapísané v katastri nehnuteľností. O pohľadávke vzniknutej medzi žalovaným a pôvodnými vlastníkmi sporných nehnuteľností vzniknutej z úverovej zmluvy bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom č.k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022, vydaným Okresným súdom Komárno, ktorým bol záložnému (úverovému) veriteľovi – v tomto konaní žalovanému priznaná pohľadávka voči úverovým dlžníkom spoločne a nerozdielne v sume 46.823,14 eura s úrokom z omeškania vo výške 309,63 eura a s 5 % úrokom z omeškania ročne so sumy 37.308,34 eura od 05.03.2021 do zaplatenia s tým, že vo zvyšnej časti žalobcu súd čiastočne zamietol. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom o nároku žalobcu rozhodol tak, že žalobu žalobcu uplatnenú v tomto konaní v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tiež že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9.2. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

9.3. Ďalej žalobca tvrdil, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Po prejednaní veci, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a námietkami, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok vyhodnotil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, skutkovo a právne zdôvodnené s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, zameriavajúc sa pritom na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu.

11. Žalobca v podanom odvolaní argumentoval, že v danom prípade došlo k premlčaniu výkonu záložného práva. Súd prvej inštancie sa zaoberal nastolenou námietkou v rámci konania a svoj právny názor k uvedenému vyjadril v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd považuje za správny právny názor súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k premlčaniu hlavnej zabezpečovanej pohľadávky (pohľadávky z úverovej zmluvy), a preto nemohlo dôjsť ani k premlčaniu záložného práva, resp. výkonu záložného práva. Dlžníci z úverovej zmluvy (ktorá bola zabezpečená záložnou zmluvou) naposledy plnili dňa 01.08.2016. Z uvedeného dôvodu veriteľ (žalovaný) následne ku dňu 05.03.2019 vyhlásil mimoriadnu (predčasnú) splatnosť úveru. Následne si veriteľ (žalovaný) žalobou uplatnil svoj nárok na zaplatenie peňažných nárokov z úverovej zmluvy dňa 18.03.2021 na súde. O tomto nároku sa rozhodovalo v konaní pod sp. zn. 13Csp/36/2021. Ako správne súd prvej inštancie uviedol, dňom uplatnenia nároku na súde nastávajú účinky predpokladané ustanovením § 112 Občianskeho zákonníka, t. j. premlčacia lehota neuplynie.

12. Žalobca nie len v podanom odvolaní ale i v priebehu konania na prvej inštancii namietal, že v danom prípade mal veriteľ (žalovaný) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 17.05.2017 a k premlčaniu výkonu záložného práva na dobrovoľnej dražbe došlo najneskôr dňa 17.05.2020. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade došlo k predčasnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru veriteľom ku dňu 05.03.2019. Uvedená skutočnosť však nemohla spôsobiť premlčanie výkonu záložného práva ako to namietal žalobca. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 (bod 29.), v ktorom sa zaoberal otázkou počiatku plynutia premlčacej lehoty v prípade predčasne zosplateného úveru (ako je tomu v prejednávacom prípade). Dovolací súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcia stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla actio nata, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatený dlh.“

12.1. S poukazom na vyššie uvedený právny záver dovolacieho súdu odvolací súd (v zhode so súdom prvej inštancie) sa nemohol stotožniť s námietkou žalobcu ohľadom toho, že veriteľ bol povinný vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 17.05.2017 a ak tak neučinil jeho nárok sa stal i tak premlčaným najneskôr ku dňu 17.05.2020. V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je oprávneným veriteľa, nie však jeho povinnosťou, a preto je na veriteľovi, či takýto krok učiní a kedy tak učiní. Ak však tak učiní neskôr (čo je i daný prípad) vystavuje sa riziku premlčania jednotlivých (mesačných) splátok splatných pred obdobím vyhlásenia jeho mimoriadnej splatnosti úveru. Odvolací súd poukazuje na rozsudok sp. zn. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022, ktorým Okresný súd Komárno rozhodol o nároku veriteľa (žalovaného) na zaplatenie peňažných súm z úverovej zmluvy. Z uvedeného rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie, tam zaoberajúc sa uplatneným nárokom, zohľadnil premlčanie jednotlivých mesačných splátok, t. j. peňažných nárokov, ktoré boli ku dňu uplatnenia nároku na súde už premlčané, a teda časť uplatneného nároku veriteľovi nepriznal, resp. žalobu čiastočne zamietol. S poukazom na uvedené je teda zrejmé, že zvyšný rozsudkom judikovaný nárok úverového veriteľa plynúci z hlavnej zabezpečovanej pohľadávky, nie je premlčaný, tak ako

správne vyslovil súd prvej inštancie v tomto konaní. Tohto judikovaného nároku sa veriteľ môže domáhať výkonom záložného práva spôsobom dojednaným v záložnej zmluve. Inak povedané, súd prvej inštancie správne konštatoval, že ak v danom prípade nedošlo k premlčaniu hlavnej zabezpečovanej pohľadávky, keď o tejto bolo aj právoplatne súdom rozhodnuté (rozsudok sp. zn. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022) z dôvodu čoho, prihládajúc na ustanovenie § 100 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, nemožno vysloviť iný záver len ako, že k premlčaniu záložného práva, resp. výkonu záložného práva ako to žalobca namietal v danom prípade nedošlo.

12.2. Odvolací súd pre podporu správnosti považuje za potrebné tiež poukázať na právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v rozsudku č. k. 4Cdo/169/2021 zo dňa 26.10.2022, kde dovolací súd zastal názor „ že s ohľadom na teleologický výklad ustanovenia § 100 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka ako predpoklad účinného premlčania záložného práva nie je potrebné vyžadovať vznesenie námietky premlčania zabezpečovanej pohľadávky, keďže v konkrétnom prípade je významnou iba skutočnosť, či uplynula premlčacia doba zabezpečovanej pohľadávky, pričom je bez právnej relevancie, či bola záložným dlžníkom vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávke aj vznesená námietka premlčania.“ Odvolací súd uvádza, že k obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 250/2011, keď uviedol, že: „Pokiaľ ustanovenie § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka predlžuje plynutie premlčacej doby práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu tak, že ustanovuje, že záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka, vychádza z toho, že je potrebné skúmať iba to, kedy 7 uplynie premlčacia doba zabezpečovanej pohľadávky, avšak nie to, či bola dlžníkom vo vzťahu k právu veriteľa domáhať sa splnenia zabezpečovanej pohľadávky aj vznesená námietka premlčania. Vznesenie námietky premlčania záložného práva je významné iba vo vzťahu k právu záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu, pričom je zrejmé, že túto námietku môže vzniesť iba záložca a prvý raz tak môže (úspešne) urobiť až v momente, keď uplynula premlčacia doba aj zabezpečovanej pohľadávky, nielen trojročná premlčacia doba pre premlčanie práva záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu. V prípade ak tieto premlčacie doby uplynuli, záložný veriteľ nezačal s predajom zálohu a záložcom bola námietka premlčania vznesená, stráca záložný veriteľ možnosť domáhať sa (proti vôli záložcu) uspokojenia zo zálohu, pretože jeho záložné právo je premlčané.“

12.3. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal pri právnom posudzovaní premlčania záložného práva z uvedených premís, jeho úvahám nemožno nič vytknúť. Odvolací súd sa plne stotožnil s jeho právnym záverom, že ak v danom prípade pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere bola za predčasne splatnú vyhlásená ku dňu 05.03.2019, žalovaný sa na súde žalobou podanou dňa 18.03.2021 domáhal svojej pohľadávky voči dlžníkom práve z tejto zmluvy, plynutie premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňa 06.03.2019, sa prerušilo dňa 18.03.2021, t. j. trojročná premlčacia doba neuplynula a dňom 01.08.2022 začala plynúť nová, 10 ročná premlčacia doba na uplatnenie práva, keďže podľa § 110 ods. 1 práva veta Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že nárok žalovaného bol priznaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu (rozsudok Okresného súdu Komárno rozsudok sp. zn. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022), a preto záložné právo žalovaného (ktoré sa podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepremlčí skôr, než zabezpečená pohľadávka) a ani samotný výkon záložného práva žalovaným, nie sú premlčané. Napokon, ak teda záložný veriteľ započal proces výkonu záložného práva ku dňu 28.06.2022 (doručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 23.06.2022, nemôže byť tento jeho nárok premlčaný. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil všetky námietky žalobcu uplatnené v podanom odvolaní týkajúce sa premlčania výkonu záložného práva, nesprávneho právneho posúdenia jeho nároku v tomto ohľade súdom prvej inštancie za nedôvodné a nespôsobilé prívodiť zmenu, alebo zrušenie napadaného rozsudku.

13. Samotná skutočnosť, že žalobca (v súčasnosti v postavení záložcu) nebol účastníkom konania na Okresnom súde Komárno, v ktorom bol vydaný právoplatný rozsudok č. k. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022, nemá žiaden vplyv na spočívanie (neplynutie) premlčacej lehoty. V konkrétnom konaní išlo o uplatnenie nároku úverového a záložného veriteľa voči úverovým a záložným dlžníkom pre neplnenie ich záväzku z úverovej zmluvy (hlavnej zabezpečenej pohľadávky). V zmysle vecnej legitímácie a naplnenia predpokladov procesného spoločenstva nebolo potrebné, aby účastníkom daného konania bol i záložca. Avšak nič záložcovi nebránilo v jeho participácii na danom konaní v postavení intervenienta, čo však neučinil. Podľa názoru odvolacieho súdu (i s ohľadom na doposiaľ uvedené) sa tak námietka žalobcu, že vo vzťahu k nemu nedošlo k účinku neplynutia/prerušenie

premlčacej lehoty, keďže nebol účastníkom súdneho konania sp. zn. 13Csp/36/2021, javí ako rozporná so všeobecnou logikou, resp. takúto námietku možno hodnotiť ako účelovú a bez relevancie na prejednávajúcu vec. V tejto súvislosti zároveň sa odvolací súd nemohol stotožniť ani s námietkou žalobcu, že jeho rozsudok okresného súdu, ktorý judikuje hlavnú zabezpečenú pohľadávku z úverovej zmluvy nezaväzuje s odkazom na ustanovenia o subjektívnej záväznosti rozsudku. Odvolací súd zdôrazňuje, že v rámci inštitútu záložného práva nie je vylúčené, aby osoba dlžníka z hlavného záväzkovoprávneho vzťahu bola odlišnou osobou od vlastníka zálohu, resp. záložcu. V prípade, ak dlžník neuhradí hlavnú zabezpečenú pohľadávku, veriteľ je oprávnený započítať výkon záložného práva, a to bez ohľadu na postoj k uvedenému zo strany záložcu. Inak povedané bez ohľadu na to, či je záloh vo vlastníctve inej osoby- záložcu, ktorý je osobou odlišnou od dlžníka. S ohľadom na uvedené, nie je možné zastať názor žalobcu, že ak ho konkrétne nezväzuje rozsudok Okresného súdu, ktorý judikuje hlavnú zabezpečenú pohľadávku, nie je tento voči nemu účinný a že by sa záložný veriteľ nemohol uspokojiť so zálohu v jeho vlastníctve.

14. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalobcu, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysvetlil a neodôvodnil, aké právo si žalovaný v konaní so sp. zn. 13Csp/36/2021 uplatnil a voči komu. Táto námietka je podľa názoru odvolacieho súdu bez relevancie. Je tomu tak práve z dôvodu, že súd prvej inštancie sa uvedeným jednoznačne zaoberal, resp. v rámci svojho odôvodnenia jednoznačne poukázal na to, akého nároku sa žalovaný ako veriteľ v danom konaní domáhal. Napokon samotný rozsudok vydaný v danom konaní sp. zn. 13Csp/36/2021-311 zo dňa 31.05.2022 je obsahom súdneho spisu (č. I. 216) t. j. jeho obsah a teda i obsah uplatneného nároku v danom konaní musel byť žalobcovi známy, resp. žalobca nenamietal, že sa s uvedeným dôkazom doposiaľ neoboznámil. Z uvedeného dôvodu aj túto námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

15. S právnym posúdením námietky žalobcu ohľadom neplatnosti, resp. premlčania návrhu na vklad sa súd prvej inštancie jednoznačne a dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (najmä bod 39. odôvodnenia). Súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal otázkou vzniku a účinnosti zmluvy (aj záložnej zmluvy) vrátane posudzovania obligačných a vecnoprávných následkov s tým, že jeho právny názor v tomto ohľade možno vyhodnotiť za súladný s právnym názorom najvyšších súdnych autorít (napr. pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžr/1/2019 zo dňa 29.05.2019, ako i v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/184/2005 zo dňa 28.02.2006 a sp. zn. 2Cdo/124/2003). Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že v danom prípade nastali obligačné účinky záložnej zmluvy ku dňu jej uzatvorenia a tie vecnoprávne ku dňu povolenia vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností, pričom záložná zmluva a jej zápis do katastra nehnuteľností nepredstavuje prípad spadajúci pod zákonné ustanovenie § 47 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (tak ako to bolo vyslovené vo vyššie citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžr/1/2019 zo dňa 29.05.2019). Ak súd prvej inštancie zastal tento názor, tak podľa odvolacieho súdu postupoval v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a opačné argumenty žalobcu (domnienky žalobcu o nutnosti aplikácie § 47 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) nie je možné vyhodnotiť za správne. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd uvedeným duplicitne nezaoberal, keď v tomto ohľade zaoberajúc sa odvolacími námietkami žalobcu plne odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie (najmä bod 38. a 39.) s ktorým sa plne stotožňuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Napokon odvolací súd uzatvára, že právny názor, ktorý v tomto ohľade zastáva žalobca nemá svoju oporu v rámci právneho poriadku a ani ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. V zhode so súdom prvej inštancie preto odvolací súd námietky žalobcu ohľadom neplatnosti, resp. premlčania (dodatocného/následného) návrhu na vklad (pod č. V-875/2017 zo dňa 06.03.2017, ktorý bol povolený následne ku dňu 11.03.2020) pre nutnosť aplikácie ustanovenia § 47 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, vyhodnotil ako nedôvodné, ale zároveň nespôsobilé privodiť zmenu, alebo zrušenie napádaného rozhodnutia.

16. Žalobca tiež v podanom odvolaní poukazoval na konanie na Okresnom súde Kežmarok sp. zn. 2Csp/6/2019, ktorý podľa jeho názoru tiež predstavuje príklad nesprávneho právneho posúdenia veci ako je tomu i v prejednávanom prípade. Odvolací súd uvádza, že v uvedenej veci sa Okresný súd Kežmarok zaoberal otázkou prípustnosti žaloby na určenie, že nehnuteľnosti nie súd zaťažené záložným právom z hľadiska prípustnosti žaloby podľa § 137 písm. d) CSP s tým, že Okresný súd Kežmarok tento nárok pre neprípustnosť žaloby zamietol. Voči uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie na Krajskom súde Prešove, ktorý rozsudkom sp. zn. 6CoCsp/2/2021 právny názor súdu prvej inštancie o neprípustnosti takejto žaloby potvrdil. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu bolo

napadnuté dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1Cdo/249/2021 zo dňa 28.03.2023, ktorým zrušil nie len rozsudok odvolacieho súdu, ale tiež aj Okresného súdu Kežmarok a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Najvyšší súd sa v uvedenom rozhodnutí zaoberal prípustnosťou určovacej žaloby o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom (obdobne ako v prejednávanom prípade), resp. otázkou zamietnutia takejto žaloby z hľadiska jej neprípustnosti. Odvolací súd však zdôrazňuje, že uvedený rozsudok najvyššieho súdu priamo nedopadá na prejednávanú vec, keď súd prvej inštancie nezamietol žalobu žalobcu z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 137 a nasl. CSP (ktorý právny problém riešil najvyšší súd v označenom rozhodnutí), ale z dôvodu jej nedôvodnosti. Z uvedeného dôvodu odvolací súd ani túto odvoláciu argumentáciu žalobcu nemohol vyhodnotiť za relevantnú.

17. Ďalej poukazyval na to, že v čase nadobudnutia sporných nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 05.11.2018 od úverových dlžníkov bol dobromyseľný ohľadom toho, že nadobúda tieto nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom žalovaného ako úverového a záložného veriteľa, z dôvodu čoho žalovaný nemôže uskutočňovať výkon záložného práva zo zálohu t. j. z nehnuteľností, ktoré nadobudol od úverových dlžníkov kúpnu zmluvou zo dňa 05.11.2018. Odvolací súd zaoberajúc sa nastolenou námietkou vyhodnotil, že súd prvej inštancie túto po právne stránke správne vyhodnotil. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že pri nadobudnutí zálohu bol dobromyseľným nadobúdateľom, resp. nepreukázal vynaloženie náležitej starostlivosti ohľadom preverenia, či sporné nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom a tým nepreukázal, že by nadobudol záloh nezaťažený záložným právom. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne poukázal na existenciu 3 zákonných výnimiek, kedy nedôjde k nadobudnutiu zálohu zaťaženého záložným právom t. j. záložné právo nepôsobí voči nadobúdateľovi zálohu vtedy, ak zmluva o zriadení záložného práva určuje, že záložca môže záloh, resp. jeho časť previesť bez zaťaženia záložným právom; čo nie je daný prípad, ďalej ak záložca previedol záloh v bežnom obchodnom styku v rámci predmetu podnikania, čo nie je tento prípad, alebo ak nadobúdateľ zálohu bol v čase prevodu alebo prechodu zálohu dobromyseľný, a to pri vynaložení náležitej starostlivosti, že nadobúda záloh nezaťažený záložným právom. Na základe uvedeného sa teda súd prvej inštancie zaoberal otázkou naplnenia predpokladu dobromyseľnosti na strane žalobcu pri nadobudnutí zálohu, resp. zohľadnil skutkové okolnosti konkrétneho prípadu pri nadobudnutí zálohu. Odvolací súd sa plne stotožnil s tým, že v danom prípade s ohľadom i na skutočnosť, že predmetom činnosti žalobcu je realitná činnosť, žalobcu možno považovať za odborne znalú osobu i ohľadom zápisov práv do katastra nehnuteľností, z dôvodu čoho nemožno vyhodnotiť jeho dobromyseľnosť, keď je nutné zastáť názor, že nekonal s dostatočnou obozretnosťou, keď nenahliadol do evidencie návrhov na vklad (ktorá je ako správne súd prvej inštancie konštatoval verejne prístupná bez preukazovania postavenia, alebo právneho záujmu). Žalobca do uvedenej evidencie nahliadnuť mohol, ale tak neurobil a spoľahol sa len na svoje domnienky ohľadom toho, čoho sa týkalo vkladové konanie V-875/2017, resp. domnienky ohľadom toho, že ide o konanie zo strany bytového domu. Tu možno vyjadriť súhlas so súdom prvej inštancie, že takéto konanie žalobcu nepreukázalo vynaloženie náležitej starostlivosti ohľadom utvrdenia sa v tom, že sporné nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom. S ohľadom na uvedené je možné uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru ohľadom toho, že žalobca nepreukázal svoju dobromyseľnosť ohľadom toho, že nadobúda nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, resp. v tomto ohľade nevynaložil dostatočnú obozretnosť, z dôvodu čoho nie je možné vysloviť, že by sa na žalobcu vzťahovala zákonná výnimka nadobudnutia zálohu nezaťaženého záložným právom pre dobromyseľnosť nadobúdateľa.

18. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a zároveň odvolanie žalobcu ako nedôvodné. Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, resp. napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

19. V tejto súvislosti však ešte odvolací súd považuje za potrebné odvolateľom dať do pozornosti, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia

a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkova rozhodnutí 1997-VIII).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).